

Romantisch thema inspireert orkest en sopraan Hannigan

door **Marjolein Sengers**

Licht in het donker' heette het programma van Amsterdam Sinfonietta, gisteravond in Concertzaal Tilburg, een thema dat in de klassieke muziek tot geïnspireerde werken heeft geleid. Meest duidelijk kwam het tot uitdrukking in Schönbergs 'Verklärte Nacht' op een gedicht van Richard Dehmel, waarin een wandeling tussen twee geliefden in een door de maan verlicht woud wordt beschreven. In 'Les Illuminations' van Britten komen indrukken die de Franse dichter Rimbaud opdoet tijdens een verblijf in Londen aan de orde, in de prelude 'Liebestod' uit Wagners Tristan und Isolde wordt de liefde in al haar facetten belicht. Weinig ensembles leveren zo'n constante kwaliteit als Sinfonietta Amsterdam, weinig ensemble brengen stevast zulke goede solisten mee.

KLASSIEKE MUZIEK

'Licht in het donker'

Amsterdam Sinfonietta en sopraan Barbara Hannigan met werken van Wagner, Britten en Schönberg in Concertzaal Tilburg op zondag 24 oktober 2010

Sopraan Barbara Hannigan was werkelijk top. In presentatie, trefzekerheid, helderheid, zuiverheid en expressiviteit. Adembenemend mooi was het korte gedicht 'Ik heb moorden van klok tot klok gespannen, slingers van raam naar raam, gouden kettingen van ster naar ster, en ik dans' uit 'Les Illuminations'; ze trok draad, slinger en gouden ketting met haar stem, subtiel, ijl, elastisch, transparant. Haar stem mengde wonderlijk goed met de klank van het orkest. Ken-

merkend voor 'Liebestod' is de complexe verwevenheid van de stemmen die steeds maar doorgaan zonder tot een oplossing te komen. Deze zetting voor strijkorkest had dezelfde zeggingskracht als de versie voor symfonieorkest. Het krachtige, intense en steeds betrokken spel van Amsterdam Sinfonietta, de homogeniteit en de gaafheid van de samenklank zorgden voor kippenvel; wat een sfeer, wat een spanningsbogen, wat een inlevingsvermogen. Ook 'Verklärte Nacht' kende die intensiteit. Schönberg wilde de muziek niet dat de tekst bij de muziek werd vermeld; de muziek moest voor zich spreken. En dat deed ze. De dialoog tussen de geliefden was er misschien niet uit op te maken, het beeld van 'twee mensen die gaan door kaal, kil woud, de maan loopt mee, hun blik beschouwt', kwam helemaal over.